

Andreas H. Schmachtl

Snöfrid

din Valea Verde

Călătoria absolut aventuroasă
către Insulele Încețoșate

❖ Cuprins ❖

Cuvânt-înainte al autorului 8

Partea întâi: Valea

Capitolul 1, în care îl întâlnim pe Snöfrid (din nou) pentru prima oară	13
Capitolul 2, în care Snöfrid face ceva ce snöfrizii de altfel nu fac și nici nu vor să facă	22
Capitolul 3, în care vestea noii aventuri a lui Snöfrid zboară mai repede decât el	31
Capitolul 4, în care Snöfrid are parte de două întâlniri surprinzătoare	38
Capitolul 5, în care mai întâi trebuie rezolvate câteva dificultăți de înțelegere	44
Capitolul 6, în care se șușotește în același timp, din mai multe motive	52
Capitolul 7, în care Snöfrid, pe de-o parte, trece prin multe, pe de altă parte, nu află nimic	58
Capitolul 8, în care mai degrabă nu se întâmplă mai nimic	64
Capitolul 9, în care buna dispoziție nu crește pe măsură ce altitudinea peisajului crește	71
Capitolul 10, în care Snöfrid în sfârșit primește o indicație folositoare	80

Partea a doua: Marea Nordului

Capitolul 11, în care Snöfrid se izbește de vântul din față	89
Capitolul 12, în care Snöfrid trebuie să-și salveze salvatorul	95
Capitolul 13, în care Snöfrid își descoperă aptitudini de care nu avea habar	103

Capitolul 14, în care Snöfrid nu poate să citească	112
Capitolul 15, în care este ceva putred la mijloc, și chiar a putred și miroase	117
Capitolul 16, în care povestea ia o turnură maritimă	124
Capitolul 17, în care lui Snöfrid nu doar mâncarea îi este făcută viermănoasă	129
Capitolul 18, în care, în pofida ceții, Snöfrid vede mai clar	134
Capitolul 19, în care Snöfrid anticipează că trebuie să cerceteze mai insistent	139
Capitolul 20, în care e posibil ca el să se ude puțin	146

Partea a treia: Lumea insulelor

Capitolul 21, în care Snöfrid navighează spre țelul lui, deși nu știe să navigheze	155
Capitolul 22, în care Snöfrid are și în același timp nu are dreptate	163
Capitolul 23, în care apar ființe legendare	170
Capitolul 24, în care Snöfrid va fi destul de confuz	179
Capitolul 25, în care are loc o revedere neplăcută	194
Capitolul 26, în care nu doar Snöfrid trage aer adânc în piept	202
Capitolul 27, în care Snöfrid ar fi putut fi expulzat	209
Capitolul 28, în care Snöfrid constată că trebuie să atingă mai mult de o țintă	216
Capitolul 29, în care Snöfrid află că perioada snöfridiană ar putea ajunge curând la sfârșit	223
Capitolul 30, în care Snöfrid decide ca aceasta a doua aventură a lui să fie ultima, dar nici măcar el nu crede că așa va fi	229

LBRIS

We know
books

Partea întâi: Valea

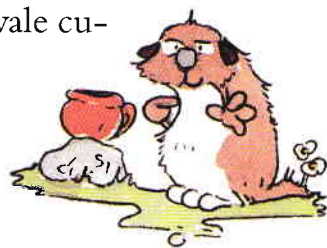

Primul capitol

În care îl întâlnim din nou pe Snöfrid,
după marea salvare a Țării de Nord.
Sau îl întâlnim chiar pentru prima dată,
căci se poate ca voi să nu fi știut că Țara de Nord
a trebuit salvată la un moment dat.

Era o zi strălucitor de frumoasă, în orice caz, așa trebuie să v-o imaginați. Coastele din Valea Verde se întindeau maiestuos în strălucirea soarelui, cu câmpiile lor pentru păscut de un verde aprins și cu suprafețele lor împădurite. Pe fundul văii, de-a lungul ambelor maluri ale râului, erau aliniat sate și curți, una în continuarea celeilalte. Iar unde în mod normal cobora din munți pârâiașul bolborosind și gălgâind, acum vâjâiau în vale curenți năvalnici. Iarna era pe sfârșite, și, chiar și în regiunile mai înalte, se dezghețeau acum și nămeții de zăpadă, transformându-se în multă apă.

Asta nu era tocmai nepericulos. Căci însemna că apa aceea multă avea să-și facă drum spre vale. Și avea să măture tot ce-i stătea în cale.

Așadar, locuitorii văii erau și ei peste măsură de precauți să nu uite de puhoiul de apă. În ciuda pericolului pe care îl prezenta, apa era totuși și un motiv de bucurie, căci confirma că iarna s-a sfârșit cu adevărat. Iar iarna asta care trecuse fusese pentru locuitorii din Valea Verde o iarnă lungă și grea. Cu furtuni care ar fi putut să-ți taie respirația și cu nopți necruțător de geroase. Cu zăpadă, iar zăpadă și din nou zăpadă, care acoperise totul rapid și învelise întreaga Vale într-o tăcere adâncă. Mulți locuitori au înghețat de-a binelea, alții au suferit de foame după ce și-au terminat proviziile. Alții, la rândul lor, s-au retras în casele lor, de îndată ce au început să cadă primii fulgi de nea din cerul senin al nordului, și au hibernat pe tot parcursul iernii.

Snöfrid făcea parte din categoria celor din urmă. Iar

casa specială a lui Snöfrid era o vizuină. Deși,

drept vorbind, nu era mai mult decât o groapă în pământ și nu arăta deloc impresionant.

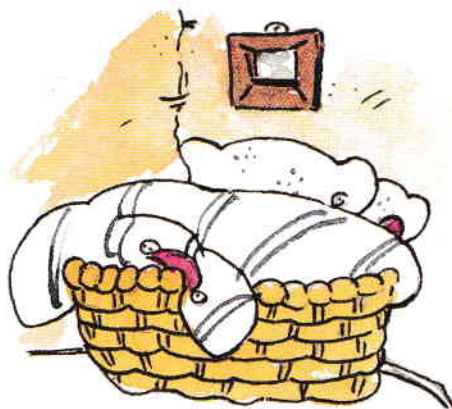
Dar se afla sub o piatră mare și de aceea era ferită de musafiri neinvitați. În

plus, vara era plăcut și răcoare,

iarna era cald, era uscat tot timpul anului

și, pentru că nu era nici foarte mare, era perfectă pentru Snöfrid. În fața singurei ferestre, atârnavau două draperii frumoase. În vizuina lui se mai afla și o măsuță cu o lumânare pe ea. Un cuptor mare la care Snöfrid își prepara terciul de ovăz se afla exact în partea opusă a ușii. (Apropo, vom reveni la asta mai târziu.) Și, chiar lângă cuptor, era coșul din răchită în care dormea Snöfrid. În el sforăia de primăvara până toamna. După cum am menționat deja, hiberna toată iarna. De îndată ce apăreau primele semne clare că a venit sezonul

friguros, Snöfrid se cuibărea în culcușul lui cald. Citea puțin până când fereastra i se acoperea aproape complet de zăpadă. Apoi devenea din ce în ce mai obosit și adormea pur și simplu sub muntele lui imens de perne și plăpumi. Pe când focul din cuptor se stinge ușor, Snöfrid visa deja la pământul încălzit de razele soarelui și la pajiștile pline de verdeață, mirosind nemaipomenit.

Astfel, în acest mod, sau aproximativ în acest mod, Snöfrid își petrecuse până acum toate iernile. Chiar și pe ultima, oricât de aprigă a fost ea.

După cum era și tradiția, Snöfrid s-a trezit într-un final. Evident că asta a durat mai mult decât v-ar lua vouă să vă dați jos din pat dimineța, mă rog, cât de mult ar putea dura să te dai jos din pat după o singură noapte. Ei bine, acum închipuiți-vă cât de obositoare poate fi o astfel de trezire după toate nopțile întregii ierni. Așadar, el a avut nevoie de timp. Ca apoi, și asta iar făcea parte din tradiție, Snöfrid să scoată nasul afară pe ușă ca să adulmece aerul, să vadă dacă acesta era într-adevăr curat. Ceea ce în acest caz trebuia

să confirme dacă iarna a trecut cu adevărat. Ce-i drept, atât de sus în nord, oricând ar mai fi putut da încă o ninsoare. Doar că aceea deja nu mai era iarnă, ci o așa-numită izbucnire a iernii, care era ușor de suportat cu cacao și terci de ovăz fier-

binte.

Ah, da, voiam să vă mai povestesc despre terciul de ovăz. Căci, dacă nu știți acest lucru, trebuie să-l aflați pe loc: lui Snöfrid îi plăcea la nebunie terciul de ovăz. Lua în fiecare dimineță apă din pârâiașul din fața ușii casei sale și gătea terciul său de ovăz dulce-cremos și aburind într-un ceaun de fier. În caz de urgență, Snöfrid ar fi putut renunța la aproape orice. Însă în niciun caz la terciul său de ovăz, mai puțin dacă în locul lui i se oferea vreun altfel de terci. La fel cum este pentru unii oameni cu produsele

de patiserie delicioase, de exemplu. Iar undeva, cineva, de exemplu, nu-și poate închipui viața fără broccoli.

Bineînțeles că Snöfrid cunoștea toate sfaturile practice, tertipurile și șmecheriile necesare transformării unei oale de terci obișnuit într-o adevărată delicată. Astfel, de exemplu el susținea mereu că o picătură de lapte de capră pusă în terci face cu adevărat minuni, ca să nu mai zicem despre un strop de smântână. Doar că smântâna nu era atât de ușor de procurat. Laptele de capră era însă mai ușor de procurat. Uneori, țărani lăsau în vale în fața porții staulului, după muls, o găleată plină de lapte. Iar această găleată era foarte plină. Da, plină-ochi cu cel mai bun lapte de capră, din care țărani făceau brânza lor gustoasă. Snöfrid nu și-ar fi putut închipui nici în ruptul capului că nu i-ar fi dat și lui o carafă de lapte, cu toate că era ciudat faptul că, de fiecare dată când Snöfrid se oprea acolo, câinii de pază se dădeau loviți.

În orice caz, Snöfrid se ducea pe teritoriul oamenilor doar când nu putea evita asta. Căci acolo absolut totul era mult prea tare pentru urechile sale extrem de sensibile de snöfrid, iar acestea făceau parte din categoria celor mai sensibile și mai delicate urechi.

În orice caz, duminica dimineața, Snöfrid mergea în vale, de îndată ce toți oamenii se strâneau în biserică. Atunci asculta cu atenție muzica minunată care se auzea ușor prin ușa masivă de lemn.

Să ne întoarcem însă la dimineața strălucitoare cu care am început acest capitol.

Snöfrid s-a trezit ușor din somnul lui de iarnă, a adulmecat și a confirmat cu nasul său că aerul este curat, și, în concluzie, iarna a trecut. A înfulecat primul terci pe acest an și și-a spălat chiar și vasele. În mod normal, Snöfrid ar fi ieșit acum în pădurea de pin din apropiere ca să caute lemne pentru foc. Ocazional, ar fi strâns și câteva conuri deoarece acestea trosneau foarte bine în cuptor, și mai și miroseau nemaipomenit.

Dar aceasta nu era o zi oarecare. Snöfrid a presimțit asta chiar de când s-a trezit. Iar acum nu putea face altceva decât să-și urmeze instinctul. Cu asta eu vreau să zic că bietul Snöfrid, în primul rând neobișnuit de neobosit, mărșăluia

în vizuina lui. Tot mășăluind în sus și-n jos, s-a scărpinat în bărbie și a spus:

— Hm. Ceea ce în cazul de față însemna: ceva nu se po-
trivește aici.

Snöfrid nu era genul vorbăreț. Cred că voi deja v-ați obișnuit cu asta. Spunea doar ce era necesar. Iar ce nu era... păi... nu zicea.

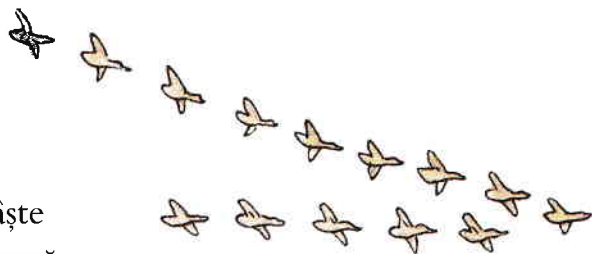
Îngândurat, Snöfrid s-a uitat în sus spre cer.

Și atunci l-a frapat fap-

tul că pe acolo zburau găște sălbatice. În fiecare primăvară

negreșit, acestea treceau în zbor pe deasupra Văii Verzi,

în drumul lor spre nordul îndepărtat. Iarna o petrecuseră într-un loc sudic. Ca să fiu mai exact, sud-vestic. Așadar, pe o hartă ar trebui să vă uitați în stânga jos. Veneau de-acolo urmându-și un instinct străvechi și zburau în formație de V, tipică găștelor. Posibil să fi observat asta vreodată? Iar acum, pentru câteva clipe, trebuie să prezint partea științifică. Pentru că această formație de zbor avea rostul ei. Gâștele din partea din spate zburau pe curenți de aer, prin asta economisind energie. Își schimbau poziția cu regularitate, și, ca să nu se piardă una de cealaltă din cauza ceții sau a întunericului, găgâiau tare. Cu puțin noroc, posibil ca și voi să fi auzit găgâitul la un moment dat.

În orice caz, Snöfrid l-a auzit. Și, deși declarat nu era genul vorbăreț, adică clar el și cuvintele nu se puteau împrietenii, i-au venit totuși în minte câteva cuvinte în legătură cu asta. Iar aceste cuvinte mai și rimau. Snöfrid probabil s-a mirat de el însuși, dar în cele din urmă a mormăit:

— Hm!

Cu asta, cel puțin din cercetări așa rezultă, vrând să spună:

Aud des, în nopțile liniștite,
cu plângeri dureroase, îndepărtate,
cum găștele în nord se duc.

În acest punct doresc și trebuie neapărat să subliniez încă o dată cât de incredibil de neobișnuit era acest lucru pentru un snöfrid.

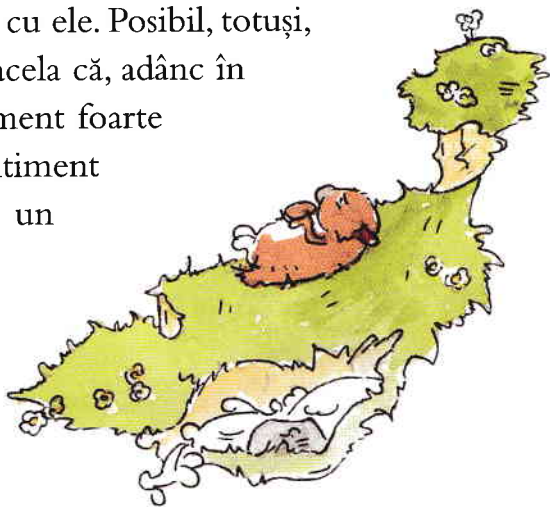

Ah, poate ar mai trebui să menționez că, după cum am mai spus deja, mai existau și alți snöfrizi. Dar, pentru că erau atât de puțini, încât se întâlneau doar în cazuri excepționale, nu se sinchiseau să-și ia vreun nume complicat. Erau snöfrizi și așa se și numeau. Cu toții erau mai degrabă taciturni. Tocmai din acest motiv, probabil că niciun snöfrid nu compusese ceva. Până în acel moment.

Bunul nostru Snöfrid rămăsese el însuși siderat, când s-a auzit – și încă tare – făcând rime:

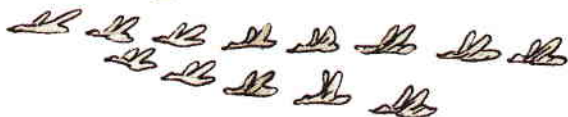
„Și gândurile sunt calme și încete,
aceste animale sunt chiar înțelepte.
Ah, de-aș putea evada cu ele!“

Probabil că a folosit ultimul cuvânt tocmai pentru că voia să meargă cu ele. Posibil, totuși, ca un alt motiv să fie și acela că, adânc în sinea sa, a avut un sentiment foarte ieșit din comun. Un sentiment cu totul atipic pentru un snöfrid. O presiune și o evadare. Da, oare asta ar fi putut fi? Oare asta simțea de fapt Snöfrid... un dor de ducă!?

Capitolul doi

În care Snöfrid se surprinde
făcând ceva ce în mod normal snöfrizii nici nu fac,
și mai ales nici nu vor să facă.

Înainte de a continua cu povestea noastră, trebuie obligatoriu să vă amintiți ultimele cuvinte din capitolul precedent. Mai exact dor de ducă. Acestea sunt deosebit de importante. Căci, din câte se știe, niciodată în trecut un snöfrid nu s-a gândit la cuvintele „dor de ducă”. La urma urmei, acest dor de ducă cuprindea chestii de genul aventură, agitație și posibil pericole de tot felul, în orice caz, neplăceri de genul nopților umede sub cerul liber sau supelor reci direct din conservă. Lucruri la care, așadar, snöfrizii ar fi renunțat cu o mare plăcere.

Din acest punct de vedere, Snöfrid nu era o excepție. Așadar, s-a hotărât să-și ignore acest impuls interior atât de ne-snöfrid și să mai strângă câteva conuri de brad înainte de lăsarea întunericului.

Dimineața următoare, Snöfrid

s-a trezit ca de obicei, a

luat apă ca de obicei,

și-a gătit terciul de

ovăz ca de obi-

cei și intențio-

na să meargă în

pădure să caute

lemn de foc. La

fel ca de obicei. În acest

mod ar fi făcut și puțină mișcare, ar fi stat în aer liber, fără

să se afle în vreo dificultate sau să se trezească în mijlocul

vreunei aventuri.

Gândindu-se la faptele sale involuntare de eroism, la salvarea Țării de Nord, Snöfrid numea întreaga întâmplare nu aventură, ci călătorie. Căci el nu era un aventurier. Dar nu era nici călător.

Totuși, în acea dimineață, Snöfrid nu putea nega că vedea cu mare interes poteca din pădurea de conifere. Dacă se poate vorbi despre „văzut“ când ne referim la Snöfrid, deoarece, pe cât de bine îi funcționau urechile, pe atât de slabă îi era vederea. Snöfrid era, din cât se putea aprecia, extrem de miop. Probabil că l-ar fi ajutat niște ochelari, dar ochelarii se găseau destul de greu în Valea Verde și clar nu erau concepuți pentru locuitorii mici și blănoși din vizuini.

